

Trajecten van uithanden gegeven jongeren in het strafrecht.

ROBERT VERMEIREN

Ernstige jeugddelinquenten gestraft deel 2

A. Nuytiens, J. Christiaens, C. Eliaerts en C. Brolet, Gent, Academia Press, 2006, 240p.

Dit boek, waarin wordt ingegaan op het traject van delinquenten na uithandengeving, is zoals gesteld een logisch vervolg op deel 1, waarin vooral de procedure van uithandengeving zelf werd besproken. De opbouw is erg gelijk, beginnend met de vragen vanuit het ministerie, een dossierstudie, interviews met betrokkenen en tot slot een discussie met aanbevelingen. Vlot leesbaar, helder geschreven en helaas, alweer, met schokkende bevindingen. Meest opvallend is uiteraard ook nu weer het feit dat er zo weinig gegevens te bekomen zijn, dit omdat er geen overzichtelijk en bruikbaar systeem bestaat om na te gaan wat er met betrokkenen nadien gebeurt. Dit wordt wellicht best geïllustreerd door de anekdote dat een jongere niet in de computer op te zoeken was omdat de hoeveelheid hits ervoor zorgde dat de computer tilt sloeg. En door het feit dat ook nu weer vele gegevens niet te vinden waren.

De conclusies zijn net als in deel 1 tekenend voor de verwaarlozende wijze waarop door het beleid met delinquente jongeren wordt omgegaan. Er zijn immers nauwelijks initiatieven voorhanden om uithanden gegeven jongeren gepast aan te pakken, dit terwijl dit in de periode van vroeg volwassenheid net hoogst noodzakelijk is. Terecht wordt er door velen de voorkeur aan gegeven geen gevangenisstraf op te leggen, maar wat kan er dan wel vermits er nauwelijks leeftijdsadequate alternatieven voorhanden zijn? Een bijkomende complicatie is bovendien dat de informatiestroom vanuit de jeugdsector naar de volwassenensector erg beperkt is. Hoewel hier vanuit het oogpunt van privacy wat voor te zeggen is, lijkt dit vanuit hulpverlenend perspectief een absurditeit. Op deze wijze mist men immers een belangrijke bron van informatie, namelijk het ontwikkelingsperspectief.

De gegevens uit dit onderzoek tonen dat uithandengeving wellicht geen heilzame werking heeft. Minstens driekwart van de populatie zal na uithanden gegeven te zijn ooit in de gevangenis verblijven. Een niet te verwonderen conclusie na het lezen van dit onderzoek. Om die reden zijn de aanbevelingen uit dit onderzoek van allergrootste belang. Nu rest enkel de vraag of dit onderzoek voldoende zal zijn om deze noodzakelijke veranderingen in gang te zetten, dan wel of er nog tal van delen van dit boek nodig zijn om de overheid wakker te schudden, en hen ervan te overtuigen dat de verwaarlozende wijze waarop men met deze jongeren omgaat niet enkel de jongeren zelf schaadt, maar ook de hele maatschappij.